

Lenka Rožnovská
ilustrovala Ldenka Řerbová Morávková

Medvěd Tuli

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

 GRADA®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

Lenka Rožnovská
ilustrovala Ideňka Řeřbová Morávková

Medvěd Tuli

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

Medvěd Juli

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5644. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Zdeňka Řezbová Morávková
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2014

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2014
Cover Illustration © Zdeňka Řezbová Morávková

ISBN 978-80-247-5177-1

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9431-0 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9432-7 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Medvěd Tuli	9
Jak si mě Liduška koupila	13
Úmluva s Liduškou	17
Zlom vaz!	21
Seznámení	25
Medvěd Tuli, těší mě	29
Magdalénka si mě nevšímá	33
Pohádka o marnivé berušce	37
Výkres	41
Zlobu je lépe obejmout	45
Počítání je legrace	49
Majdo, nestyď se, a čti	53
U Magdalénky doma	57
Nechod' pryč, zůstaň se mnou	61
Medvědí myšlenka	65
Chlupaté ráno	69

Předmluva

*Kdo to bulí před tabulí?
Ondrášek, či Anička?
Komu stéká slzička?
Pohladí ho medvěd Tuli,
ať se směje tvářička.*

Medvěd Tuli

Ahoj holky, ahoj kluci. Tak to jsem já. Medvěd Tuli. Mám dvě medvědí uši, co slyší pláč a naříkání v dětské duši. Dvě tmavá kukadla, co prokouknou každou fiškuntálii školních nezvedenců. Jeden černý čumák, to abych dětem mohl dávat pusu čumákovku. Čtyři medvědí tlapy, co umí pohladit a obejmout, a jeden velký bílý pupek. Můj pupíček je měkoučký a heboučký. To proto, abych dětem, když je třeba, posloužil jako polštářek. Kolem krku mi Liduška uvázala bílý šátek s modrými puntíky. Sluší mi, vidíte?

Ano, to jsem já, já medvěd. Jsem učitelem v 1. B. Cože? Vy se smějete? Vy si myslíte, že my medvědi nejsme žádní učitelé, protože nic neumíme? I ne, tak to není! My medvědi toho známe hodně! Ale máte pravdu. Já opravdový

učitel nejsem. Já jsem jen učitelský pomocník. Pomáhám Lidušce. Paní učitelce Lidušce. Ano, té Lidušce, co mi dala kolem krku puntíkováný šáteček a posadila mě do rohu třídy, abych na všechny děti viděl a abych jim byl ku pomoci.

Brum. Brum. Kdo si teď t'uká na čelo, že plyšový medvěd nemůžou dětem ve škole s ničím pomáhat, protože neumí psát, číst ani počítat? Nu, kdo to je? Kdo mi nevěří? Aha. Škarohlíd, fouňa a namyšlenec! Staří známí! Tak abyste věděli, vy tři, já náhodou umím pomáhat! A vám třem bych taky pomohl.

Kdybych se tulil s tebou, škarohlíde, ihned by ses na svět díval jinýma očima. Kdybych pohladil fouňu, přestal by nad vším ohrnovat nos. I namyšlenec by si přišel na své. Pro namyšlené děti mám jedno velké, převeliké objetí. Kdybyste se dostaly do mých tlapek,

hned by se z vás staly děti mámě, tátovi i paní učitelce pro radost.

Už zase pochybujete? Už zase říkáte, že jsou to jen povídačky jedné hračky? Ne, to ne, brum. Nejsou! Jako že se medvěd Tuli jmenuji! A jako že je Liduška nejhodnější paní učitelka na světě!

Jak si mě Liduška koupila

Brum. Počítal jsem na tlapkách, že už to budou skoro tři měsíce, co mě posadili do regálu vedle veselého klauna a smutné panenky. Brum.

Veselý klaun byl veselý, i když se na něho rok prášilo. Byl veselý od narození. Na nic nemyslel, ničím se netrápil, v hlavě měl vatu a na obličeji nakreslenou pusu od ucha k uchu. A smutná panenka byla smutná, protože uměla krásně plakat, ale ani jednou si ještě nezaplakala. Nikdo jí nezmáčkl na pupíčku knoflíček, kterým se plakání spouští. Ani nemohl. My tři jsme totiž seděli na nejvyšším regálu, kam dětské ruce nedosáhnou.

„Dnes si mě někdo koupí, brum,“ prohlásil jsem a radostně jsem pokrčil nos. Dělávám to tak vždy, když mě něco hezkého napadne.

„Koupí hloupý. Hloupý koupí. Kup hup,“
zaradoval se klaun a zatleskal.

„Nikdo tě nekoupí. Jsi moc velký a tlustý,“
řekla smutná panenka a byla zase smutná.

Já se s ní nehádal. Jsem medvěd, mám
medvědí myšlenky a medvědí myšlenky mají
medvědí sílu. Brum. A koupí! Říkal jsem si
v duchu. Třeba tamta paní, ano, ta, co má oči
jako já. Tmavé, velké a kulaté. Už se ty naše
oči potkaly. A už se na sebe smějí. Kup si mě,
kup!

Hurá! Paní mě vzala do náruče a nese mě
k pokladně. A já jsem cítil, jak jsem šťastný.
„Ahoj, smutná panenko. Ahoj, veselý klaune!
Zůstávejte tady v dobrém! Řeknu o vás
dětem, že na ně čekáte!“ volal jsem na klauna
a panenku. Klaun se usmíval, přál mi mé štěstí.
Panenka měla na krajíčku. Bylo jí líto, že
odcházím. A měla smutek, že o její pupíček

+

nikdo ani prstem nezavadil a ona nemohla ukázat, jak umí krásně fňukat.

Pan prodavač mě chtěl zabalit do veliké tašky. Už mi plastový pytel dával na hlavu. Zamručel jsem. Báł jsem se. Ale paní řekla, že mě balit nemusí, že jede autem a že se cestou nezašpiním.

Vezi jsem se jako král. Chvíli jsem se díval na cestu a chvíli jsem pozoroval svou novou majitelku.

Byla moc hezká.

Úmluva s Liduškou

Když mě paní vzala do náruče a nesla si mě domů, nenápadně jsem se k ní přitiskl. Chtěl jsem, aby věděla, že se mi líbí.

„Ty se rád tulíš, vid’?“ usmála se na mě. A já tiše zamručel. „Tak to ti budu říkat Tuli.“ A já zase zamručel, protože se mi to jméno celkem zamlouvalo.

„Tuli, těší mě, já jsem Liduška,“ představila se mi paní a posadila mě na pohovku. Rozkoukával jsem se po bytě, hledal jsem nějaké dítě, kterému budu patřit, ale žádné dítě jsem nikde neviděl. Byl jsem z toho trochu zachmuřený, protože my hračky chceme patřit hlavně dětem. Liduška to na mě poznala, sedla si vedle mě a vše mi vysvětlila.

„Medvěde, k dětem půjdeš až zítra. Děti budeš mít plnou třídu. Neboj se, jsou hodné,

jen občas někdo zazlobí, ale to už tak bývá.
Zítra tě všem představím.“

Tolik štěstí najednou! Nebudu patřit jen jedné holce či klukovi, budu mít plnou třídu kamarádů! Liduška mě pohladila mezi ušima. Pak ze šuplíku vytáhla bílý šátek s modrými puntíky a uvázala mi ho kolem krku.

„Na, tady máš, aby ses dětem líbil.“

Zabručel jsem zdlouhavé brúúúm, což v lidské řeči značí díky. Jenomže pak jsem si všiml, že je Liduška smutná. Schválně jsem se naklonil, aby mě musela zase vzít do náruče. Bum. A je to. Liduška mě drží, hladí mi záda. A jak mě tak hladí, říká mi své trápení.

„Víš, Tuli, ve třídě mám holčičku Magdalénku, se kterou si nevím rady. Je tichá, až moc tichá...“ Liduška se odmlčela, myslela na Magdalénku. „Myslím si, že není ve škole šťastná.“ Liduška se lítostivě pousmála.

Pak mi koukla do očí. „Ale ty už zjistíš, co Majdu trápí, vid’? Pro tulícího medvěda to nebude problém.“

Mrknul jsem na Lidušku, jako že naše úmluva platí. Ještě jsem ji zpečetil svým tlumeným zamručením. Liduška mi dala pusku na čumák a položila mě zpátky na pohovku, abych se na svůj první školní den pořádně vyspal.

